

Sy-li spéwał,
Pilnje džéłal,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mény
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwał,
Swérnje džéłal
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoáń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh póda,
Wokřew ée!

F.

Šserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihiczišcžeńni w Budyšchinje a je tam ša šchwórtlétnu pšchedplatu 40 pj. dostacž

2. njeđzela adventa.

Rom. 15, 4—13.

Wšchińdž ł nam twoje kralestwo! tak je cže něhdy twoja macž wucžila, to šy dženska rano, na šwoje zyrkwine městno šo šydnymšchi, spéwał. Na semi je wjele kralestwow. Mjes nimi šu někotre jara mózne, šo šužodne ludy pšched hroženjom jich mjecža tšchepotaju. A kať hordža šo stawy tajkeho mózneho kralestwa š tym, šo jemu pšchišlusheju! Kať dže ša nimi, hdžěžkuli stupja, škit jich krala! Kať maju šwój kraj lubo! Ale tu šamšnu luboséž ł šwojemu krajej a ludej namakašch tež pola stawow maleho kralestwa. A hdy bychy nam wo tym powješeže starych cžadžow ničžo njepowjedale, šmy to šaidžene léto na maľnych balkanškich ludach widželi, na Čzornohórzach, Bolharjach a Šserbach. Stari a mlodži, wopushežiwšchi pluh a rolu, dom a džeczi, šu šo do šylnych wóšstow šestupali a šu š wješekej wutrobu štrowoséž a žiwjenje woprowali ša šwój wóžny kraj. Po tyšazach ležachu padnjeni tutnych maľnych ludow na bitwišcžach. To je tola něšhto wulke, tajka woporliwa luboséž ł šwojemu krajej.

My mamy pak hišcže jene druge kralestwo, dnžli tuto šemške. Šhryštuš je jo šažožil. Žylu šemju wobšahuja jeho mjesy. Najkrašnišche prawa a kubla datwa wono šwojim stawam. A hdy bychy wšchitžy, kiž do njeho šlusheju, ša njo tak wojowali, ša njo tajke wopory nošyli, kať ša šwoje šwétne kralestwo, dha šebi ničtó wjazy po šhubjenym paradisu žadacž njetřebał. Wón by jo w tutym

kralestwoje měl. A tuto kralestwo je Bože kralestwo, šchescžijanška zyrkej. Wo njo prošymy dženska po šwojim tekšcže a rjeknymy:

Wšchińdž ł nam Bože kralestwo!

1. Wono je drje pola naš, dyrbi pak naš wšchěch bóle a bóle wobšamkowacž do šwojeho šboža.

2. Wono dyrbi tež ł pohanam pšchińcž a my dyrbimy šo tež wo to prózowacž.

3. Wono dyrbi tež we wěčžnosčži našhe kralestwo bycž a na to myšlmy.

1. Wono je drje pola naš.

Šchtož pak přjedy pižane je, to je nam ł wucžbje pižane, šo bychmy pšches šcžetpliwosčž a trošht teho pižma nadžiju měli. Šo je Bože kralestwo pola naš, to se wšchelakeho widžimy. Te zyrkwije wšchudže w kraju, kotrychž wěže šo ł mróčželam šbėhaju, te šwony, kotrychž šwuki po horach a dolach klineža a kiž cže do dalokeje zušby pšchemodžeja, šo cži tam je, jako by w zušych šwonach šwoje domjaze šluschał, te cžrjódny pšchynch kemscherjom, kiž te hewať morwe puče žiwe cžinja, te šhorownje a šhrotownje, kiž ta wot Šhryštuša wukhabžaza luboséž šažožuje a džerži, to a wjele drugeho cži kóždy džej š nowa wobšwědczi, šo je Bože kralestwo pola naš. Ale našch tekšt wušbėhuje mjes wšchěmi druhimi kublamy Božeho kralestwa tu jenu parlu, kiž hewať nihdže na šwěcže njenamakašch a hdy by hacž na kónžy šemje

puczował, a to je troscht. Sahroda Eden mješesche swoje schtyri rěki, kiž je wopłodźowachu, puscžina ma swoje oasy, pod kotrychž palmami mucžny puczować pomotpocžnje, ty mašch psched domom swoju studžen, i kotrejež czerpasch, ale kralestwo Bože, kšesčizjanska zyrkej, ma troscht, pokoj. Krašne to kubło! Sbožnych je Khrystuſ tnych kšwalik, kiž budža, czišteje wutrobny, Boha widžecž, sbožnych pať je wón tež tnych kšwalik, kiž budža troschtowani. A nježórli ſo kaž pod našchimi lěšnymi horami woda, i zyrkwje, i Božeho kralestwa, wšchudže najrjeńšchi troscht?

Tam cžehnje džěcžo, dofelž je cžas tu, so ſebi ſame ſwój khlěb pyta, je ſtaršchaju doma do zuſby a prašcha ſo tať ſtyſknijwe, hačž tež hdže dom namaka, hdžež budža i nim tať derje mēnicž, kaž domach. A i kajkej starošcžu hlada- tej haťle ſtaršchaj sa tutym ſwojim džěscžom! Ale hlaj, duž da ſwjate pišmo džěscžu a ſtaršchimaj wótza ſakuba psched woczi ſtupicž, kiž tež do zuſby cžehnje a kiž to krašne ſlubjenje ſlyšchi: Njeboj ſo, ja ſym i tobu a cžzu cze ſwarnowacž, hdžež pocžehnješch! Njeje to troscht! A tam je kšudy. Wón ſo prózuje, wjelež ſamóže, a ma tola lědma khlěba doſcž sa ſo a sa ſwojich. A hdžž druhich w rjanych domach a pschi polnych blidach widži, dha cžze ſo na njeho hórka njeſpokojnoſcž lěhacž. Tola ty ſy kšes- ſcžizjan, njewidžiſch w ſwjatym ſcženju tnych džělacžerjow i winizy domoj cžahnyčž, a ſo kóždy doſtanje po kroſchu a ſo ſu cži poſledni nětto přeni? Tak budžesch tež junu ty, hdžž pod ſwojej wjetkej draſtu prawu wěru wobkhowaſch, mješ přenimi. Njeje to krašny troscht! A tu žarujetaj ſtaršchaj psched kaſchcžom ſwojeho jenicžkeho džěscža. S nim je ta poſlednja ſwěcžka w domje haſla a wokoło njeju je nětto žyle cžma. Duž pať pada i njebję dele do jeju doma rjane ſwětlo. Biblija jeju na ſczenje pjecž nje- mudrych a mudrych knježnjow dopomina. A nětto widži- taj wonaj kšafny cžah, kiž nuts do wěcžneho kšafneho doma cžehnje. A mješ kšafnymi hoſcžemi widžitaj wonaj tež ſwoje lube džěcžo. O njeje to troscht!

Pšched krótkim ſlyšchach, ſo bu wšcha domjaza nadoba ſerbskeje, pobožneje kšudeje wudowny, kiž je ſo i cžěžkim kšichžom noſnyčž mēla, pschedawana. Duž pschindže tež žyla kšopiza našchich ſerbskich natwarjazyh knihi a našchich na- božnych cžahopišow. Te poſledniſche, Miſionſki Poſoł a Bombaj Bóh, bēchu wšchē rjenje ſrjadowane a runje ſkla- džene a pschisčite, tať ſo bē widžecž, i kajkej lubošcžu buchu wot njeje cžitane. Žhle tunjo buchu pschedate. Ale, praj mi, by ſo i pjenješami ſaplacžicž hodžilo, kať ſu wone ju ſpokojowale a ju psches njeſparne nožy a cžěžke horjo pschenješle?

Wšchón tajki troscht žórli ſo pať i našcheje zyrkwje, i Božeho kralestwa. S teho widžiſch, ſo je wono pola naſ. Duž pať mamy tež nětto pschisčlyſchnoſcže napſche- cžiwu njemu. Tehodla bjeťcže ſo jedyn po druhim horje, jaťo tež naſ Khrystuſ je horje wſať k Božej kšwalbje! Hdžž nēchtó ſwoju domiſnu wopuſcžcži, ſo psches morjo pschewjeſe a tam nětto bješ ſrědkow a ſho- njenja ſteji a placže, ſo je rjany wótžny kraj wopuſcžcžil, dha drje ſo tam krajan na njeho dohlada, i nim w jeho domjazej rēcži rēcži a jeho do ſwojeho domu dowjedže a tam hoſpoduje, hačž ſo ſam dale namaka. Ale na pucž jemu drje hiſcže nēſchto ſobu da, ſo ſo ſaſo do ſboža namaka. To dha rěka, ſo po druhim horjebacž! Keltko jich pať je, kiž ſu ſo pschewješli i kraja wěry, pobožnoſcže a ſboža na puſty brjoh njewěry, bješbóžnoſcže a njeſboža!

Nětto tam ſteja, hubjeni a wopuſcžczeni, a plakažu, ſo ſu ſbožownu ſemju ſwojich wótžow, wěru a pobožnoſcž wo- puſcžcžili. Duž pať, hdžž jich wuhladaſch, ſtup k nim a rēcž i nimi i rēcžu lubošcže a ſmiljenja, kotruž kóždy ro- ſymy, poľaž jich na prawy pucž a daž jim na pucž troschtne a napominaže ſłowo ſobu, ſo bychu i tobu ſaſo ſbožowne ſtawy Božeho kralestwa na ſemi byli. Njeje dha Khrystuſ naſ hubjenych, hrěſchnych cžłowjetow tež pschijať, njerēcži wón i nami tež ſe wšchē lubošcžu! Duž bjeťmy ſo jedyn po druhim horje, ſo by Bože kralestwo bóle a bóle wšchēch do ſwojeho ſboža wobſamkownalo.

2. Wono dyrbi pať tež k pohanam pschincž a my mamy ſo wo to ſobu ſtaracž.

Ja praju pať, ſo je Jeſuſ Khrystuſ ſlužobnik byť teho wobrěſanja Božeje prawdy dla, ſo by wobtwjerdžil to ſlubjenje, kotrež ſo wótžam ſtaťo je. Kaž je Bóh to ſlubil, tať je ſo tež Khrystuſ wo to prózowal, ſo by Bože kralestwo najpriedy k Židam pschi- ſchlo. „Ja njeſkým poſłany, kšiba k ſhubjenym wozam Iſraelſkeho doma.“ A wón ſo tež podarmo wo to pró- zowal njeje. Jeho ſwjecži japoſchtoljo bēchu tola Židzi a Židzi bēchu tež te tji tyſazy, kiž buchu na přenich ſwjatkach wuſcžczeni. A junu ſo, kaž ſwjate pišmo wuczi, zyrkwine wrota ſchěroko wotewrja a tehdy pocžahnu i nimi Židzi, ſo dohladaſchi, do toho ſu kaťali, i wyſłanjom a i hromadami do zyrkwje nuts, předy hačž ſo wona na wšchē cžahy ſamtnje.

Ale tež pohanjo ſu do Božeho kralestwa pomolani.

Budže korjeń Jeſowny a tón, kiž budže po- ſtanycž (to je: Khrystuſ) budže knježicž nad poha- nami a k temu ſmēja pohanjo nadžiju, wěſcžcži pro- feta Jeſajaſ. Kať ſo tola tuto wěſcžcženje džē a bóle dopjelnuje! Pohanow je drje hiſcže wjele ſtow millio- nom. Wulke, wulke ſyly pod duchownej cžmu! A tola mješ nimi Bože kralestwo roſcže. Pšchezo hlubje do jich krajow nuts ſtaja ſwoje mēſniki, pschezo dale noſny ſwoju kšorhoj, ſwjaty kšichž. Pola naſ domach hiſcže nēkotry na tor- hoſcžcžu pródny ſteji, kiž mohť jara derje won hicž a pohanam ewangelij pschinješcž, a nēkotry rjany pjenješ ſo tu na hrěch nałoži, kiž mohť jara derje ſa cžołmik ſlužicž, w kotrymž by ſo Khrystuſ k pohanam pschewješl. A tola ſo nětto wjazy ſa miſionſtowo cžini hačž hdž předy. Naſch kšěžor je ſebi wot ſwojeho luda jubilejſki dar wu- proſnyť, niž ſa hrody, niž ſa wójſto, ale ſa ſwjate miſion- ſtowo. A w tu kšwilu žana wjetſcha kóž psches morjo do Afriki a Aſije njejedže, na kotrež ſo njeby i najmjeńſcha jedyn miſionar ſobu wješl abo i najmjeńſcha jena nabožna kniha ſa ſwjate miſionſtowo. A to njeje podarmo. W po- ſlednim cžisłe Miſionſkeho Poſoła cžitamy tole: W Chinje wopřjedž mješ mēſtomaj Tientsin a Dentschau kšodžesche psched lětami chinſki miſionſki poſoł, i mjenom Jan, psche- dawasche biblije a předomasche ſwojim krajanam Bože ſłowo. Wón ſpokojny ſwojeho cžěžkeho a ſtraſchneho džěta hladaſche. Jaťo cžyžu jemu miſdu powyſchicž, to njero- džesche a džesche: „Wſchako mam telko, ſo móžu žiwny byčž.“ Jeho dowěrjenje džē njeſtejesche na pjenješach, ale na jeho Sbožniku. Duž junija w lěcže 1900 ſběžl boſſarjow wu- dnyri, pschi kotrymž wjele miſionarow a chinſkich kšesčiz- janow wo žiwjenje pschindže. Tež Jan cžekasche, dofelž jemu to radžachu, a khowasche ſo pola ſwojeho pschecžel- ſtwa. Sa nim drje pytaču, ale jeho njenamakachu. Jaťo pať mēſto njeho jeneho i jeho pschecželſtwa ſajachu, poda

šo wón jim šam do rukow a džesche: „Ša šym tón, kiž do Jesuša wěri; nětko činiče so mnu, ščtož chzeczje!“ Na měšče jeho wuwjasachu a psched wješ domjedzechu, hdžež jamu wurychu a jeho do njeje stajichu, taš so jeho głowa runje hač na kromu jamy došahašche. Š kušatym hanjenjom šo jeho praschachu: „Móže cze Šhrystuš nětko tež hišcže wumóz?“ Woni jemu šlubichu, jeho pschi žiwjenju wostajicz, hdy by šo Šbóžnikej wotrijekł. Wón to njechasha. Duž jamu šašypowachu. Wón paš s nimi pscheczelnje rēcšesche a jim powjedasha, kajke wješele w jeho wutrobje bydli, taš dolho hač Jesuša snaje. „Měnicze dha“, džesche k nim, „šo mohł ja tajkeho Šnješa šapřecz?“ Šich škoby buchhu psches to čim wjetšche. Š lebijemi do njeho kašachu, šo jemu krej po czele czechesche, a jamu dale šamjetowachu. Šako šo pjeršecz hižom jeho huby dótkasha, namołwjachu jeho hišcže junu, šo by Šhrystuša šapřekł a šebi s tym šwoje žiwjenje šdžeržakł. Šeho pošlednje šłowo paš bē: „Ša Jesuša ženje njewopuschczu!“ Duž jamu šamjetachu a nad nim twjerdu šteptachu. Šdyž paš nam s pohanow tajzy šchesczijenjo narostu, dha widžimy, šo k nim Bože kralestwo s mozu kroczi. Duž wožče, wy kóžče, mišionarow dale won! Wy šchesczijenjo paš čzitajče mišionške powjeczje, škladujče dary ša mišionstwo a šczelče mišionarow won, a štarajče šo, šo by Bože kralestwo dale k pohanam krocziło.

3. Wono dyrbi tež we wěcznosczji našche kralestwo bycz, na to myšlmy!

Wóh paš teje šczetpliwosczje a troschta daj wam, šo mješ šobu na jene myšlicze po Šesom Šhryštu. Ludžo drje na wšhelke myšla, jednu na šamozenje; druhi na wječenje, tšeczji na hrěščne wješela. Ale to njeje po Šhryštuš myšlene. Na czo je Šhrystuš myšlik? Šdyž šu jandželjo w Bethlehemje jemu špěwali, hdyž je po kraju šhodžikł a džimny činił, hdyž je na šchizju šo w bolosczach wil, na czo je pschezo myšlik? Do pschichodneho šwěta je hladał a je tam to wěczne kralestwo Bože twarił, niž šam ša šo, ale ša naš. „Wótcze“, taš prošy, „ja chzu, hdžež ja šym, šo bychu tež čzišami pola mje byli, kotrychž mi dał šy, šo bychu moju krašnoscz widželi, kotruž mi dał šy!“ To budž to jene, na czož tež my pschezo myšlmy, a prózujmy šo, šo bychmy pschi wšchěch čžerpjenjach a špytowanjach tuteho šwěta na puczju, kiž do tuteho kralestwa wjedže, wostali, šo by to Bože wěczne kralestwo se wšchěm šwojim njewuprajomnym šbožom tež našche kralestwo było. A hdyž je nam na puczju taš czežko a chze šo nam taš husto šastyšakč, dha napjelń tež naš Wóh se wšchěm wješelom a měrom we wěrje, šo bychmy psches šwjateho Ducha polnu nadžiju měli — na tuto Bože wěczne kralestwo w njebjeshach!

Šamjeń.

J. Kř. w H.

W tebi budža žohnowane wšhitke narody na šemi.

1. Móšj. 12, 3.

To je Wóh něhdy k Abrahamej rjekł. To bēšche to wulke krašne wěšchzenje na Šhryštuša a s došom tež na to šbože, kiž měješche wón šobu pschinješcz. A kaš je šo tola tuto wěšchzenje dopjelnilo! W nim šu wopravdže žohnowane wšhitke narody na šemi.

Žohnowane paš šu šchesczijanške ludy. Šrěch drje tež w nich hišcže bydli, šty duch hišcže psches nje šhodži a pyta šwoje

wopory. Ale šahroda tola šahroda wostanje, runjež by šo do njeje psches pšót jědojta šmijiza šwinyła; a pscheža je tola pscheža, hdy by tež tón a druhi wóšt s njeje šwoju kašatu hłowčžku šbēhal. A taš je šchesczijanstwo tež pschi wšchěch hrěchach požohnowanu lud. Našche hody, hdžež šarym a mlodym wutroba šejhrawa; hdžež šo boharym ruša ša šhudych šama wot šo wotamka; hdžež je ludžom, jako bychu šwjeczji jandželjo mješ nimi šhodžili: šu jeno w šchesczijanstwoje móžne.

Čžehnje šchesczijan šwoju pošlednju drohu, dha jeho dopominaju, šo je Šhrystuš jeho hrěchi šahubikł, šo wón na njeho cžaka a chze jeho s cžeczju horje wšacz. O to čžini šwětkej woczji a štrošchnu wutrobu w pošlednjej nušy!

Šaj, žohnowanu lud šmy w Šhryštušu. Duž paš chzemy tež wbohich pohanow teho šameho žohnowanja dželomnych čžinicž. Šbóždy pohan, kiž we šwojej njewěrje wumrje, psched Boha tu škoržbu nješe, šo njeje hišcže k njemu powjecz evangelija dōšchła. Chzemy šo dale taš wobškoržowacz dacž? Ně, pschihotujmy pucz temu Šnješej, čžimny rune jeho šczěžki, tež te, kotrež k pohanam wjedu. Budž ruša pschezo wotewřjena ša šwjate mišionstwo!

S Božeho kralestwa.

Šchiz Šhrysta, Bože kralestwo
Še pohóřsch mnohim ludžom;
Šich njewěra a hida šo
We žyrtwi šhlemi wšchudžom;
Našradšcho bychu šnicžili
To kralestwo, kiž šałoži
Našch Šbóžnik dušham k šbožu.

Šdyž wono paš škutk cžłowški nješ,
Niž wot tuteho šwěta,
Dha šteji w mozy njebjeskej
Šow jako Boža hěta;
Šu hela pschemóz njemóže,
Šchit jejny Šeš Šhrystuš je
Šacz do ščonczenja cžaka.

Nječ, Šnježe, tvoje kralestwo
Šso dale rošpschescžera
A kčžje pschezo rjenišcho
W nim pobožnoscz a wěra;
Šaj, nječ čži kšinczi na šwěče
Čžecz, šhwalba po wšchěm cžłowjestwoje,
Čže kóždy kraj nječ šławi.

Tež njepšcheczalam žyrtwinym,
Niž tvoje mjeno hanja
A se žiwjenjom bješbóžnym
Čže pschezo s nowa ranja,
Čžył džimny hnady pošakacz,
Šim k wobrocženju dopomhacz,
Šo tebe s nami šhwalu.

Wšchěch wěrjazyh paš twóš Duch čžek
A wušwjeczuj jich wolu,
Šo šmēja w šwojej dušchi měš,
Do twojich kašnjow šwolu;
Wšchez hłubje Duch nječ šałoži
Šich w twojej šwjatej wěrnosczji,
Šo nješima jich čžemnoscz.

A tak we Božim kraľestwie
 My s wěrjazymy wěmny,
 So junu w raju kraľnosće
 Schat wocžakowacž kměmny,
 Kiž Boža milosć woblefa
 Wschěch, kiž tu wěrja do Khrysta,
 Eso dżerža jeho kichža!

K. A. Fiedleř.

Płodne słowo.

Sendželski wyschł William bě se kłuzby stupil a nětko na kraju bydlesche. Žiwjenje w měsće, hdžez by pschezo mjes kamny wošebny byl, so jemu njespodobasche. Wontach na kraju měsjesche skladnosć, so husćišcho s pobožnymi ludžimi seńcž a s nimi wo Božim słowe porěcžecž. To so jemu bóle lubjesche. Duž chžysche ras do Franzowskeje sapucžowacž, do swojeho sapucžowanja pať hišcže w Londonje jedny džen pola swojeho wuja bycž. Wón so tam pschipowjedži a bu s radosću wot wuja pscheproscheny. Tola pať bu jemu s dobom sdželene, so je runje na tutón džen do wujoweho doma wjele ludži na hosćinu pscheproscheny, kiž so knano jemu, temu pobožnemu wyschkej, spodobacž njebudža. Njedžiwajo na to so pať tón wyschł tam tola poda a bu pschecželnje do domu witany, wuprošty kebi pať, so mohł kam na swojej stwje wostacž, schtož bu jemu radlubje pschiswolene.

Duž dha nasch wyschł wječor we swojej stwje keđi a měrnje w bibliji čita. Na jene dobo we swojim kweđomnju tón hłob sakłyscha: „Kaha, hdy by ty w zřym domje jenicžki byl, kiž do Sesuša wěri? Njesch ty hosćom, kiž so dženka w tutym domje seńdu a kiž so we swojim saklepjenju knano na najlěpschim pucžu do wěcžneho skazenja, ničžo winojty?“ Duž skónčnje kam pschi kebi rjekny: „Ja dyrbu mjes hosći, so bych so mjes nimi, ke Khrystušej sjawnje pósnať. Ja tych ludži s boka wostajicž njejměm!“ Duž dha tež so sebra a do sala, hdžez běchu hižom proscheni hosćo w hromadže, sastupi. Hdžž so nětko wschitzy k blidu kydachu, dosta nasch pobožny wojak město pschi rjanej, mlodej, wjekelej knježnje, kotrejež myšle jeno na kweđnu puchu a radosć džechu. Schto dyrbjesche nětko tutej knježnje prajicž, kiž žaneho srošymjenja sa bójske wězy njeμέςche? Najradšo wschaf by psched nej wo Bosy mjelcžak. Tola pať kebi prajesche, so je jeho Boža ruka runje do bliskosće tuteje njeđerjazeje, kweđneje knježny domjedla, so by ju na lěpsche myšle pschijnjekł. Duž na měsće s nej rěcžecž pocža a wošebje wo tym jenym, schtož je njejmertnej duschi to najnufnišche. Mlodej knježnje so wěso tajke rěcže njelubjachu, wona da to tež swojemu kušodej sa blidom phtnyčž a so wot nascheho wyschla wotwobrocži a da so s jenym druhim do rěčow, kiž wo tajkim ničim hakle njepowjedasche. Pobožny wyschł bě jara srudny, hdžž wječor k měru džesche. „Njebudžich“, tať kam pschi kebi rjekny, „mudrišchi byl, hdy budžich na swojej stwje wostal? Njeschym dženka to, schtož schm prajil, w njeprawyhm čašu prajil? Pomhala moje słowo tola ničžo njeje. Seno so mam wot nětko tu mlodu kněžnu na so!“

Nasajtra so nasch wyschł do Franzowskeje poda a tam wjazy měřazow wokoło pucžowasche. Duž tam ras telegramm dosta s tutym wopschijecžom: „Budžcže tať dobry a wophtajcže bjes kómbženja w Parisu mlodu kněžnu, kiž je so s Wami w Londonje pschi jenej wječeri jesnala a kotraž je nětko na kmjercž khoru!“ Runjež wot Parisa khetro sdaleny, wón na měsće wobsamny, so do Parisa domjesčž a khoru kněžnu wophtacž. Tam pschischedschi tušamu žónsku, kotruž běsche tehdy w domje swojeho wuja wschu

icžejatu widžal, na kmjercž khoru w hojeńni namaka. Lědma bě sastupil, jemu wona swojej ruzy napschecžimo wupschěstrie a džesche: „Luby knježe, mój wschaf kmój so hižom ras wohladałoj. Wutrobnje so Wam sa spomoženje swojeje dusche džakuju. Wasche słowo tehdomnišchi wječor je Bóh k temu trjebať, so do mojeje twjerdeje wutrobny dobycž; pschetož Wasche rěcže mje tajku njeměrnju schinichu, so pocžach w bibliji čitacž. Tať kweđo do mojeje wutrobny pschindže a ja wobsamnych, wot nětko Bohu kłuzicž, kať běch dotal kweđej kłuzila. Na to schorich. Sa wěm, so wjazy stawacž njebudu; kmjercže so pať tež njeboju; pschetož Jesuš je mój wumóžnik a mój paschř. A nětko, luby wyschł, rěcžcže dale wo Khrystušu! Njestarajcže so wo to, hdžž Wasč tehodla hanja; skónčnje so Wascha próža tola rjenje saplacži!“

Tať běsche wyschłowe słowo, po čłowškim mēnjenju w njeprawyhm čašu a podarmo rěcžane, tola rjany plód pschijnjekł — plód sa wěcžnosć.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Pschichodnu njeđzelu je Gustav-Udolfski kmjedžen we Wojerezach a Kulowje. Dopolnija je kmjedženka Boža kłuzba we Wojerezach a popoldnju w Kulowje. My lubyh Šerbom s Wojerez a wokolnosće na tón kmjedžen pokasamy w nadžiji, so budža so bohacže wobbželicž a tež kmój dar woprowacž sa wažny skuff Gustav-Udolfseho towarštwu, kiž chže so staracž sa naschich ewangelskich bratrow a kotrow w rospróschjenju.

— Pschichodnu wutoru 10. dezembra kmjecži knjes farať Nāda pschi Michalskej zřkwi w Budyschinje kmój 25 lětny duchownski fastojnski jubilej. Wón je žyle 25 lět jako duchowny Michalskeje zřkwoje skutkowal. My jemu s wutrobu pschejemy, so by hišcže mnohe lěta se žohnowanjom w čičosći a strowosći swoje cžežke fastojnsko w tutej mulkej wošadže sastawacž mohł.

— Kať kłyschimy, dyrbja kebi w Budyschinje na to myšlicž, 3. ewangelsku zřkej natwaricž, dokelž pschi rosčazym wobhdleřtwje Šětrowska a Marcžina zřkej wjazy njedošahatej. K temu tež wojeřka wošada swoje Bože kłuzby w Marcžinej zřkwi wotdžeržuje. Pschetož ta myšl, Tuchorsku zřkej sa wojeřku zřkej wutwaricž, njeje so mohla do skutka stajicž, dokelž žanych šredkow k temu pschetwarej pschiswolenyh njeje. Duž drugeje móžnoty njeje, hacž nowu zřkej twaricž. Potom pať budže so tež najskerje mulka Budyska ewangelska wošada do tšoch dželenyhm wošadow dželicž.

K rozpominanju.

Podawa F.

Schtóž zuse rany wobala,
 Na swoje kamkne sabhwa.

* * *

To Boža rada postaji,
 So masch wot wscheho na semi
 Eso dželicž!

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownyhm, ale je tež we wschěch pschedawarňach „Šerb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacž. Na schtwórcž lěta placži wón 40 pj., jenotliwe čičla so sa 4 pj. pschedawaju.